3 w.oči.55

HOJ!

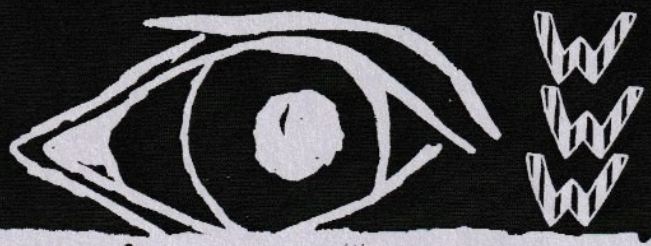

HOJ! HOJ! HOJ!

WOLKRŮV PROSTĚJOV 1959

Mladá tradice celostátní jarní recitační soutěže Wolkrova Prostějova nabývá letošním ročníkem zvláštního a trvalého významu: Wolkrův Prostějov se stává závěrečným kolem Soutěže tvořivosti mládeže, tedy nikoli už jednorázovým střetnutím přihlášených recitátorů, jak tomu bylo doposud, ale vyvrcholením velké masové soutěže, které se od okresní přes krajská kola účastní tisíce mladých lidí.

V těchto dnech zasedají krajské komise STM a pozorně vybírají nejlepší z nejlepších pro ústřední kolo. Wolkrův Prostějov, to je teď nejvyšší meta, probít se před ústřední poroty je teď ctižádostí recitačních celků i jednotlivců všech věkových kategorií, kteří se sejdou v posledním květnovém týdnu v Prostějově.

Přípravný výbor Wolkrova Prostějova 59 pracuje už několik měsíců, aby se soutěž stala kulturním svátkem města i kraje. Zajistil účast mnoha významných kulturních pracovníků, herců, režisérů, pedagogů, spisovatelů, dramaturgů, kteří budou pracovat v porotách a jsou zárukou odpovědnosti i umělecké náročnosti, s jakou budou vybráni vítězové.

Účast větší skupiny spisovatelů, kteří navštíví u příležitosti Wolkrova Prostějova továrny a družstva v okolí města a uspořádají řadu besed, setkání knihovníků, výstava v prostějovském muzeu, bulletin, který bude vydáván během soutěže, a řada dalších akcí činí Wolkrův Prostějov významnou součástí celostátních příprav na sjezd socialistické kultury. sm

nestát nad okapem (spoléhá na zabrzdění)

Básník Eda Torial

Tak nevim. Vstal jsem připraven velmi brzy ráno. Ale přiznávám se, možná jsem i skutečně spal. Dělám na jedný básni. Bez snů se to někdy neobejde. Znáte to. Prostě.. Prostějov je příliš lákavé město na to, aby byl člověk, natož básník, zabodnut v posteli, zvlášť když člověk (básník) bydlí tak nějak... jinde... no co. Přišel jsem o byt, ne o iluze, totiž naději. Jsou jistě zbytečné pouti, ale ne všechny. Rozhodně ne ty k sobě. A pak taky, co s tou tvorbou, která se dere ven. Dělám na jedný básni. Taky talent. Oheň, kterej neuhasíš. Jak by se řeklo o mém kamarádovi, kterého už nemám. Musím přiznat, že jsem se od dětství, které jsem tak nějak ještě neopustil, nepřipravoval úplně na to, že se stanu lúzrem. Netrpělivě zabodnutým ostnem v těle společnosti... Taky jsem chtěl bejt uznávanej a oslavovanej fotbalista. Třeba zraněnej ve chvíli rozhodujícího zápasu. Vzpomínanej... Co s člověkem, kterýmu od těla namísto dobře proměněných šancí odcházejí verše a pochybnosti. Co s básníkem... Neustále vražen mezi chvílí narození a smrti, v okamžiku znechucení a údivu, nadšeně tlející uprostřed radosti a žalu. Bez peněz, kafe, cigaret. Všechny nás postihla krize. Slyšíme to s každým úkrokem. Ale co je kafe a krize proti srdci. Z určitého úhlu pohledu... všichni žijeme v extrémních podmínkách. Co jiného by byl život.

DUHA - Kulturní klub u hradeb
Prostějov, Školní 4

Pokladní hodiny – výplata cestovného, výběr účastnických poplatků, a ubytování:

Čt 14. 6.	10.00 – 22.00
Pá 15. 6.	10.00 – 16.00

Pokladní agendu zajišťuje **Alena Machová**, ubytování **Ivan Čech**.

V(W)ĚCI

DNES - ČTVRTEK 14. června

8.00 – 8.30 **Hledání hlasu**
Přednáškový sál ND

Ztratili jste hlas? Naleznete jej na hlasové rozcvičce v přednáškovém sále spolkové části Národního domu. Určeno sólovým recitátorům 2. kategorie a všem dalším zájemcům.

8.35 – 8.55 **Prezence recitátorů sólistů 2. kategorie**
jeviště MD

9.00 – 11.25 **PŘEHLÍDKA RECITÁTORŮ SÓLISTŮ 2. KATEGORIE**
jeviště MD (1. + 2. + 3. skupina)

12.30 – 15.30 **Semináře Wolkrova Prostějova**

12.30 – 15.30 **Rozborový seminář 2. kategorie**
Přednáškový sál ND (1. + 2. + 3. skupina)

16.00 **TRIARIUS, Česká Třebová**
POINT Orangutan v továrně
Lubor Kasal, Tom Kikwood

18.00 **DIVADLO JESLIČKY DT, stálá scéna ZUŠ Střezina. Hradec Králové**
jeviště MD P jako pivo
Tom Robbins

19.00 – 20.00 **Hodnocení poroty divadel poezie**
DUHA

U KOTĚRY NA ZAHRÁDCE
Zahrádka Národního domu

21.00 hodin **ZÁPAS V IMPROVIZACI**
divadelní improvizace se sportovními pravidly, utkají se týmy improligy ***OSTR.UŽ.I.NY*** *vs.* ***VALOUNY.***
Dva týmy hráčů, nekompromisní rozhodčí, hokejová pravidla, to vše na vaše témata, vy rozhodnete, který tým vyhrává.

ZÍTRA - PÁTEK 15. června

8.00 – 8.30 **Hledání hlasu**
Přednáškový sál ND

Ztratili jste hlas? Naleznete jej na hlasové rozcvičce v přednáškovém sále spolkové části Národního domu. Určeno sólovým recitátorům 2. kategorie a všem dalším zájemcům.

8.35 – 8.55 **Prezence recitátorů sólistů 2. kategorie**
jeviště MD

9.00 – 11.30 **PŘEHLÍDKA RECITÁTORŮ SÓLISTŮ 2. KATEGORIE**
jeviště MD (4. + 5. + 6. skupina)

12.30 – 15.30 **Semináře Wolkrova Prostějova**

12.30 – 15.30 **Rozborový seminář 2. kategorie**
Přednáškový sál ND (4. + 5. + 6. skupina)

16.00 **DIVADLO POINT PŘI GJW PROSTĚJOV**
POINT Nahý Wolker – Jiří Wolker

17.30 **DĚTI VESELÉ, Olomouc**
DUHA Kus bedny, aneb psí cesta
Vítězslav Skuhrák

18.15 – 19.15 **Hodnocení poroty divadel poezie**
DUHA

19.45 **Inspirativní představení**
Kostel Povýšení sv. kříže GEISSLERS HOFCOMOEDIANTEN

AMBROSIA *- netradiční inscenovaná výstava, během níž diváci individuálně na vlastní pěst objevují a skládají jednu z nejstarších dochovaných jezuitských her na našem území. Pojednává o životě a díle sv. Ambrože a zprostředkovává autentický barokizující zážitek.*

U KOTĚRY NA ZAHRÁDCE
Zahrádka Národního domu

21.30 hodin **METEOR Z PRAHY**
retro music s oblíbenými herci z ***Divadla Husa na provázku***

POZOR!

Představení divadelního souboru VYDÝCHÁNO, které se včera neuskutečnilo vlivem zásahu vyšší moci (rekvizity si mýrnix týrnix dorazily do Pardubic namísto do Prostějova!), proběhne v náhradním termínu. Sledujte změny v programu!

VĚCI

TVÁŘ ZA SKLEM

Nakukujeme do seminářů

Minirozhovor s Klárou Jírovskou, recitátorkou a seminaristkou semináře Od dojmů k pojmům

Cílem semináře, který vedou Renata Vordová a Radim Šíp, je poznat a pochopit, jakým způsobem se hodnotí umělecký přednes a divadlo poezie. Klára Jírovská bude, doufejme, naší pravidelnou přispěvatelkou.

Proč ses přihlásila na seminář Od dojmů k pojmům?
Hlavně proto, abych byla schopna reflektovat a vyjádřit svoje dojmy ze shlédnutých představení. A navíc je seminář výhodný v tom, že zjistím, podle jakých aspektů porotci díla hodnotí, a to by mohla být moje výhoda proti protivníkům v boji.

Jaký byl první den tvého semináře?
Byl poklidný, seznámili jsme se s náplní semináře, rozdělili jsme se na dvě skupiny. První skupina k Renatě Vordové a druhá K Radimu Šípovi. U Radima jsme hovořili o základech interpretace básně a s Renatou jsme řešili dramatický oblouk a výstavbu divadla poezie.

Ty budeš reflektovat obojí? Divadlo i recitaci?
Já se přikláním spíše k divadlu. Ale ráda bych se šla podívat na rozbor svého výstupu, pokud k tomu dojde.

Jsi tedy i recitátorka. Jaký text recituješ?
Michail Bulgakov: ÚvÉ A ÚenVÉ.

Proč jsi zvolila Bulgakova?
U Bulgakova mě baví ta jeho nadčasovost. To, co se odehrávalo v jeho době se odehrává i dnes.

Přihlásila ses na seminář, který se týká interpretace a kritické reflexe. Máš nějakého oblíbeného kritika? „Reflektora"?
Ano. Matěje Samce. Jsem jeho fanoušek. Neznám jeho dramaturgickou práci, ale poslal mě na národní přehlídku, takže je dobrej porotce!

W OKNO...co uvidíte...DEMENTI 3

recitátoři – 2. kategorie (čtvrteční):

popíky: zase Šimek a Grossmann, Bondy, Kainar, Wernisch, Koubek, Topol

hárdkóry: Zpívala dívenka v kostelním sboru Tři sklatby o jaru a O mrtvém milenci

minimal techno: Arp, Rotrekl, Rága vraždy, (V)hodné tělo, česká balada Ulijánka

idols: zase Holub, Poláček, zase Maupassant

Aby návštěvníci WP nevyšli ze střehu, prokládáme náš informační plátek nenápadně uloženými dezinformacemi. Jsme však na ně pravidelně upozorňováni, z čehož usuzujeme, že se naše úsilí nemíjí účinkem. Přistiženi přiznáváme: dnes Vám v 18.00 nezahrají Bombičky, ale jesličky.

Triarius Česká Třebová

Lubor Kasal, Tom Kirkwood: Orangutan v továrně

Experimentální inscenace, která se stává obrazem básnické sbírky Lubora Kasala z roku 2008, po níž je pojmenována. Na Portálu české literatury charakterizuje sbírku kritik Vladimír Novotný takto:

... Všelicos, co spatřujeme a shledáváme zvláště v nejzávažnějších sekvencích autorova „Orangutana", odkazuje převážně k neluznému a nevábnému ryku současných sirén, lemujícího formální všehochuť a zejména neustále stupňující nechuť, sílení pocitu nechuti až znechucení v životních pocitech doby nejnovější – a podobný ryk, kvílení a úpění tvoří opěrné body Kasalova imaginativního kvazipreludování nad groteskností a absurditou světa, nad jeho hojnými panoptikálními rituály, nad jeho v sebeklamech potácejícími figurami a figurkami, stejně jako nad jeho jazykovou způsobilostí a nezpůsobilostí ...

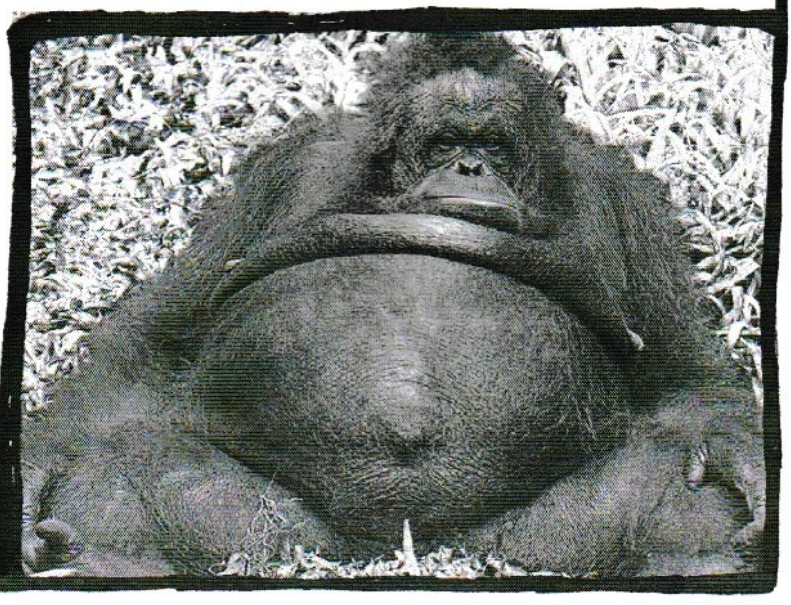

Než dojde k přednesu Kasalových veršů, uvádí soubor publikum do akce, v níž je napřed baveno klauny a pak vedeno poslepu do prostoru, v němž pak vyslechne básníkovy verše a spatří asociativně související obrazy a děje. Během produkce zazní i číselný kód, který může diváky dostat z prostoru ven (a s jehož pomocí se nakonec ven dostanou). Inscenace má ovšem také důležitou a promyšlenou hudební složku, kterou vytváří na místě hudební performer.

Zážitek z takto obrazově doprovázené Kasalovy poezie je současně prožitkem situace, z níž není možné prostě uniknout. Divák se musí podřídit akci, k níž se na počátku připojil, musí snést jisté nepohodlí a manipulaci. (Není však nikterak napadán ani ohrožován)

Divadlo Triarius se zde pokouší v uvedení poezie básníka, s nímž už v minulosti pracovalo, o divadelní experiment, v tom je jedinečná, zajímavá a působivá. Je ovšem náročná na přípravu a je nutno omezit počet diváků jednoho představení. Dosvědčuje bytostný vztah svých tvůrců k poezii, již přináší, a skutečně boří konvence a klišé. Do programu Národního festivalu WP vnese principy divadelní akce a performance a tvůrčí apel.

Alena Zemančiková

vygooglováno

TRIARIUS byl založen jako občanské sdružení pod názvem U.S. (umělecká skupina) TRIARIUS v roce 2000. Od roku 2004 používá pouze TRIARIUS. U vzniku stáli Josef Jan Kopecký a Lenka Špaisová. TRIARIUS není pouze divadelním souborem, ale také organizátorem mnoha kulturních akcí v České Třebové (literatura, výstavy, filmový klub, koncerty, divadelní představení,).V letech 2002 – 2005 pořádal v České Třebové soutěžní divadelní přehlídku TYJÁTR NA TRATI, která byla postupovou přehlídkou na Šrámkův Písek, Prima sezónu v Náchodě a Wolkerův Prostějov pro Pardubický kraj. Přehlídku TRIARIUS nepřestal pořádat z vlastního rozhodnutí, ale byl k jejímu zrušení donucen okolnostmi a odmítavým postojem vedení Kulturního centra Česká Třebová, kde se festival konal. V počátcích se TRIARIUS vedle činohry zabýval také loutkovým divadlem pro děti. V současnosti se TRIARIUS snaží o klasickou činohru, autorské hry, alternativní divadlo a divadlo poesie.

DIVADLO JESLIČKY JT

STÁLÁ SCÉNA ZUŠ STŘEZINA HRADEC KRÁLOVÉ

P jako pivo – Tom Robbins

Scénář a režie: Ema Zámečníková

Inscenace Divadla Jesličky čerpá ze stejnojmenné knihy T. Robbinse, poněkud kuriózního pojednání o pivu (pro dětského čtenáře). Předloha je silně spojena s americkým prostředím, mj. Tu hraje důležitou roli i město Seattle se sociálně extrémní společností – dělníky, opilci, bezdomovci, narušenými rodinnými vztahy. Příběh malé Gracie, která se chce vyrovnat se světem dospělých (vyjádřeným fenoménem pivo) je tedy i jakýmsi morálním apelem, má i výchovnou složku (dokonce i vzdělávací) funkci – je o výrobě piva, ale i o následcích jeho pití, o sociálních souvislostech (rodiče Gracie se kvůli pití rozcházejí).

Inscenace Divadla Jesličky je jakýmsi sociálním muzikálem se skvělou hudební složkou (především píseň o Seattlu), dobrou choreografií a dobrými hereckými výkony řady vystupujících. Je jakousi „jízdou" (v textu i konceptu inscenace by bylo možné odkazovat, alespoň v atmosféře inscenace, ke Kerouacovi či Bukowskému).

Inscenaci by neuškodila přesnější dramaturgická východiska a možná i krácení ve druhé polovině, která je spíš interpretací textu než dramatickou situací. Konec vše napraví. Nesnadný text převedly do jevištní podoby režisérka Eva Zámečníková a autorka hudby Eva Černíková, na převodu se aktivně podílel i jejich královéhradecký 2. ročník stupně LDO ZUŠ Na Střezině. Zajímavá inscenace byla oceněna především za kolektivní pěvecký výkon souboru, za hudbu a hudební nastudování.

Alexandr Gregar

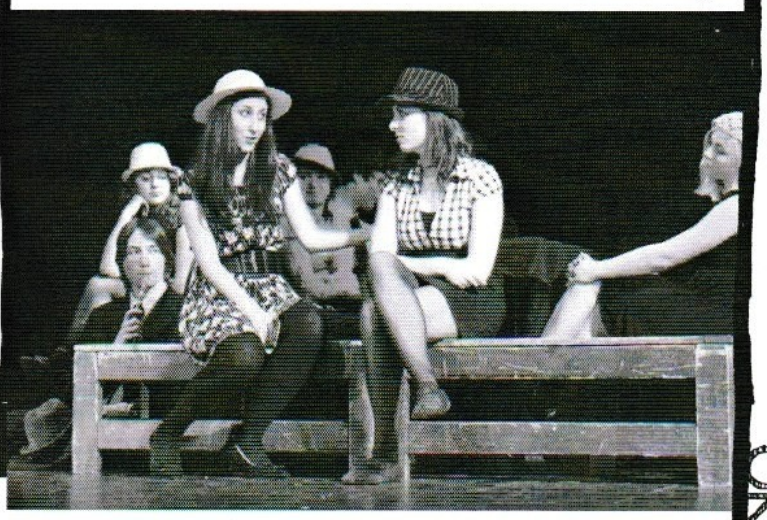

O souboru Jesličky

Se vznikem LŠU v roce 1961 byla zavedena také výuka původně literárně-recitačního oboru. Po devíti letech však byla zrušena. Pokus o její obnovení v roce 1976 skončil zakrátko opět nezdarem. Do třetice vzniká LDO v roce 1985, kdy jako učitel nastupuje Josef Tejkl. Díky jeho zatvrzelosti obor konečně začal růst a 1. září 1991 se poprvé dočkal vlastní střechy nad hlavou v druhé budově školy. Dva měsíce na to byla otevřena stálá divadelní scéna ZUŠ Střezina - Divadlo Jesličky. LDO za svou éru vypravil hezkou řádku nyní již profesionálních herců a režisérů, ale vychoval i stovky skvělých amatérů a tisíce poučených diváků. Je v podstatě jediným LDO v Čechách, který nepřehlíží žádnou věkovou skupinu obyvatelstva. Setkávají se u nás v rolích žáků doslova všechny generace, od dětí sedmiletých po věk téměř důchodový. Není nic krásnějšího, než spojit své síly ve jménu společné výpovědi na prknech, která opravdu znamenají svět.

sloky

14. června 1798 se v Hodslavicích poprvé nadechl historik, politik, kritik a spisovatel

František Palacký.

„Ondy četl jsem Schillerovy básně. Ti jarní kvetoucí obrazové v Edenovu blesku předletající obraznosti mé udivené a ublažené; jeho fantasí, celý světů obor, celou rodinu lidskou, bylou i jsoucí, (...) živě uchvacující, živě představující; jeho myšlenky výtečné a pronikavé, na každou vtlačený geniův ráz; vše ideální a (...) zdokonalené mne živě pochytilo; mně přicházelo na tisíce myšlének, naší i cizí literatury se týkajících; ale nejvíce to proniklo krvavě ducha mého, že jakožto ten, kterému rozmařivá Melpomene daru tvorného nepropůjčila, odehnán jsa plamenným zůřivého osuda mečem, onen básnický ráj na věky opustiti musím..."

Ideálův říše *(úryvek)*

Nuž po ctnosti svaté, moudrosti a krásy tajemství
Nezmarná jim tužba hoří, a skutky živoucí
V blesku se oslavném pnou vzhůru, na obrubě hvězdné
Zvěčněnu býti. Tu těsněvité zardíc se překážky
Aj prchají a hynou. Pod tvornou Genia myslí
V síle nové ožijíc květotváří vyvstane krása.

14. června 1986 naposledy vydechl v Ženevě argentinský spisovatel

Jorge Luis Borges,

který se dožil 87 let.

„Ráj jsem si vždycky představoval jako knihovnu, nikdy jako zahradu."

BABYLÓNSKÁ KNIHOVNA

„Vesmír (který jiní nazývají Knihovnou) je vytvářen šestiúhelníkovými galeriemi, jejichž počet je neurčitý a možná i nekonečný. Uprostřed galerií jsou velké větrací šachty, obehnané nizoučkým zábradlím. Z každé galerie jsou do nekonečna vidět dolní i horní poschodí. Uspořádání všech galerií je naprosto stejné: Podél stěn, s výjimkou dvou, stojí dvacet regálů, tj. vždy pět dlouhých regálů u stěny. Regály, jež sahají až ke stropu galerií, jsou jen o málo vyšší, než normální knihovník. V jedné z nezastavěných stěn je vstup do úzké chodby, která vede do jiné galerie, schodné s první galerií a se všemi ostatními galeriemi. Po pravé i po levé straně chodby je maličká místnost. V jedné je možno spát vstoje, v druhé lze ukojit potřebu vyměšování. Tamtudy vede točité schodiště, propadající se do bezedné hloubky a ztrácející se v nedohledné výšce. V chodbě je zrcadlo, které přesně obráží vnější v nedohledné výšce. V chodbě je zrcadlo, které přesně obráží vnější jevy. Na základě tohoto zrcadla lidé někdy usuzují, že Knihovna není nekonečná (kdyby byla skutečně nekonečná, k čemu pak to iluzivní zdvojování?). Já raději sním o tom, že leštěné plochy představují a slibují nekonečno ... Zdrojem světla jsou kulovité plody, kterým se říká lampy. V každém šestiúhelníku visí napříč proti sobě. Světlo, které vyzařují, je nedostačující a nepřetržité."

14. června 1936 naposledy vydechl anglický spisovatel, básník, katolický filosof, novinář, detektivkář a společenský kritik

Gilbert Keith Chesterton.

„Nic není příliš absurdní v tomto světě netopýrů, žab a chobotnic."

„Studenti populárních věd vždy tvrdí, že křesťanství a buddhismus si jsou velice podobné, zejména buddhismus."

VÍNO A VODA

Sto pštrosů starý Noe měl a slepic ještě mnohem víc,
ta vejce z díže pojídal tou největší snad ze všech lžic,
pak zhltnul vývar ze slona a k tomu párek jalovic,
však v podpalubí místa měl, že neubylo skoro nic,
a Noe k ženě často děl, když po večeři jal se pít:
„Kam voda přijde jedno je, jen do vína se nesmí vlít!"
Déšť připomínal vodopád, jenž břehy změnil v mokré nic,
jak hvězdy kdyby spláchnout chtěl a dosáhnout i na měsíc,
pak oblaka se roztrhla a voda tekla peklu vstříc,
však Noe se jen zašklebil: „Jen deštík je to a nic víc,
sic pod vodou je Matterhorn, však pročpak kvůli tomu klít?
Kam voda přijde jedno je, jen do vína se nesmí vlít!"
Tak hřešil Noe a vy též, vždyť často máme vratký krok,
však nejvyšší sám Abstinent nám nechce dopřát ani lok,
tak v dómech, kaplích, kostelích už nelze popít skvostný mok,
sic přišel by zas boží hněv a s ním též hodně mokrý rok,
i v kropenkách je voda jen, též v křtitelnicích musí být:
kam voda přijde jedno je, jen do vína se nesmí vlít.

(překlad Josef Hrdlička)

výdech

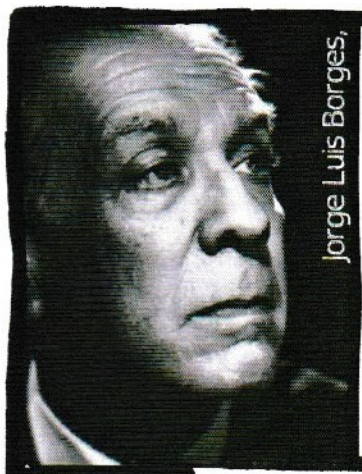

Jorge Luis Borges,

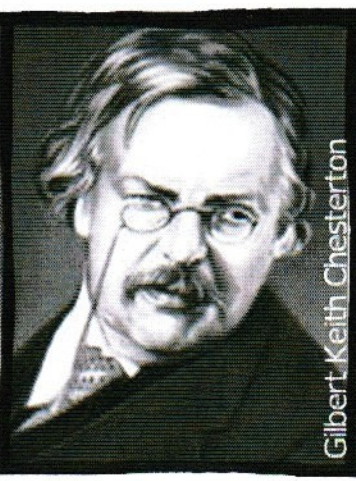

Gilbert Keith Chesterton

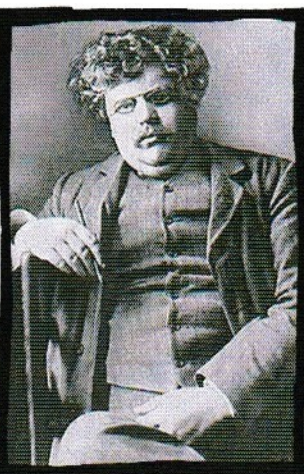

Výdech

prostějovští

Edmund Husserl

Edmund Husserl, jeden z nejvýznamnějších filozofů 20. století., se narodil 8. dubna 1859 v Prostějově. Studoval německé gymnázium v Olomouci. Vysokoškolská léta trávil v Lipsku, kde se spřátelil s T.G. Masarykem. Na jeho doporučení odešel studovat do Vídně k F. Brentanovi, který ho inspiroval k založení filosofického směru – fenomenologie. Roku 1887 se žení s Malvínou Steinschneiderovou, rodačkou z Prostějova. Vyučuje na největších německých univerzitách až do 30. let 20. století, kdy mu v jeho práci brání rostoucí vliv antisemitismu a nacismu. Umírá roku 1937.

Fenomenologie řeší otázky po povaze našeho vědomí a po způsobech, jak se mu dává vnější svět. Jak můžeme v subjektivních prožitcích vykázat něco objektivního, co se týká samotných věcí? Jakou strukturu musejí mít akty našeho vědomí? Jak v našem vědomí existují ideální představy – například čísla nebo pojmu věcí? Odkud víme, že se nám právě jeví skutečný stav věcí a nikoli fikce? Jak vnímáme druhého člověka? Jak se na vnímání podílejí samy věci a jak pozadí (tj. svět), z něhož vystupují? Jak naše vnímání ovlivňují jazyk, předsudky, pozorovací přístroje? Jak nám svět podává přírodní věda? Liší se nějak od světa, který umíme vnímat spontánně, původně? Jak tuto odlišnost vykázat, jaký má historický dosah? Jaký vliv má zřejmý rozpor mezi tzv. přirozeným světem a světem vědy na naši moderní společnost?

(Ivan Blecha)

Hvězdárna

stopy

Stavba hvězdárna v Kolářových sadech byla zahájena roku 1955. Kupole byla přenesena ze střechy základní školy, kde dříve sídlila lidová hvězdárna. Na stavbě kupole se podílely námi známé firmy Wikov a Vulkania.

Kolářovy sady

Jiří Wolker, Umírající

Až umřu, nic na tomto světě se nestane a nezmění,
jen srdcí několik se zachvěje v rose jak k ránu květiny,
tisíce umřely, tisíce se mnou umrou, tisíce na smrt jsou znavení,
neboť v smrti a zrození nikdo nezůstal jediný.

Smrti se nebojím, smrt není zlá, smrt je jen kus života těžkého,
co strašné je, co zlé je, to umírání je,
kdy smysly střelené v letu padají ze všeho, ze všeho,
a v rezavém potrubí těla čas hnije jak pomyje,
by rozložil ruce, oči, nervy a každý sval,
kterým svět v náruč jsi chytal a miloval,
smrti se nebojím, smrt není zlá, ve smrti nejsem sám,
umírání se bojím, kde každý je opuštěn, - a já umírám.

Sbohem, děvčátko, sbohem, má milá, sbohem, obraze spanilý,
od tvých ňader mi uťali ruce a srdce rozbili,
myšlenka na tebe jak zlatý hřeb půl roku mě protínala,
když bylo mi hůř, bolela víc, když bylo lépe, pomáhala.
Ale dnes sbohem, dnes už vše marné je, dnes napsal jsem list,
abys zapomněla a hledala jinde, kde srdci dávají jíst,
ten dopis byla má největší bolest a největší sten,
ale v umírání musí být každý sám, sám a samoten.

Až umřu, na světě nic se nestane a nezmění,
jenom já ztratím svou bídu a změním se ze všeho,
snad stanu se stromem, snad děckem, snad hromadou kamení,
smrti se nebojím, smrt není zlá, smrt je jen kus života těžkého.

sólisté 1. kategorie

Do Prostějova letos přijelo 28 recitátorů 1. kategorie, 18 holek a 10 kluků. Jejich výkony sledovala a hodnotila pětičlenná porota. Pokud jste byli na rozborovém semináři, pak už její názory znáte. Já sám se nechám překvapit a počkám si na závěrečný večer. V tomhle textu se s vámi chci podělit o svoje vlastní dojmy a názory.

Během 28 sólových výstupů nikdo z recitátorů nepoužil rekvizitu, jen jednou se trochu tancovalo, občas se zpívalo, žádné experimenty se světlem, zvukem či prostorem. Tu a tam se ozvala podivná hyperkorektní výslovnost (Dcera, srDce), ale nebylo jí mnoho. A jedna recitátorka sebou práskla o zem.

Moderátorka Hanka Malaníková to neměla lehké. Recitátoři zlobili, nehlásili se dostatečně razantně a mnohá jména zněla spíš jako jazykolamy. A přece se některým snažila pomoci. Třeba Víta Malotu uvedla i s jeho hendikepem - Vítek spadl ze židle a Hanka mu pohotově diagnostikovala otřes mozku. Nevím, nakolik to zapůsobilo na porotu, za sebe můžu konstatovat, že mě Vítkův výkon opravdu zaujal. V textu Sławomira Mrožka se proměnil v prostou hloupou krysu, která si získala srdce publika. Intelektuál Lolo sice v laboratoři mačkal ty správné klapky, ale Vítkův krysák mi byl sympatičtější. Napínavý zápas mezi instinktem a inteligencí vyhrál on. Lolova rada „Nemluv s neznámými, mačkej!" totiž vede do pekel.

Dojemně vypravovala o Tondovi, který se stal Romeem se žlutou hvězdou na kabátě, Barbora Mechúrová (Ludvík Aškenazy: Romeo). Snad každý díky ní pochopil, že když dívka říká „Ne, prosím tě, ne!", opravdu to tak nemusí myslet.

O slovo se přihlásilo dada (Eugen Brichcius: Dadaisté, Příběh z pudrové pouště, Jádro pudla) a Eliška Raiterová si s ním hrála hezky. Německy i česky. Také surrealismus toužil zaznít, zavonět skrze kamaráda tchoře (Můj tchoř), ale chyběla mu větší hravost a lehkost. Moudro Karla Hynka ale ke slyšení bylo: „Pach tchoří z tchoře vyvane, věrné zvíře ti zůstane."

Přiznám se, že nemám rád, když si někdo vybere text, jehož interpretaci znají důvěrně všichni (Irena Dousková: Hrdý Budžes). V tomhle případě od Báry Hrzánové. Její intonace hned tak někdo nepřekoná. A přece se mi výkon Alžběty Oborníkové líbil. Pokud slavnou příbramskou inscenaci nezná, klobouk dolů. A pokud ji zná, pak tím spíš.

Na Martina Řeháka si člověk musí chvíli zvykat. Ač z Kolína, má moravský (či jaký vlastně?) přízvuk, nevyslovuje úplně dokonale, ale za chvíli si zvyknete a začnete poslouchat Karla Čapka a jeho příběh o hodu dlouhém 19 metrů a 27 centimetrů (Rekord). A už ani nevnímáte, že si Martin dává podivně ruce v bok. Zkrátka vás zaujme, pobaví a rozesměje.

Neznal jsem text Aglaji Veteranyi (Proč se dítě vaří v kaši) a v podání Anny Řezníčkové mě příběh malé cirkusačky, která přemýšlí o světě a Bohu a které se nechce viset za vlasy v kupoli stanu, docela zajímal.

Dvakrát - a dokonce těsně za sebou - zazněl v prostoru za oponou Robert Fulghum (Nepršĺ a Rusové jsou parchanti). Marek Jína mu propůjčil svůj chraplavý hlas a jistou lehkost, Kristýna Kolčavová vzala text hodně vážně. A proč ne. Však se nemusíme u každého Fulghumova textu za břicha popadat.

Vyskočilův příběh o pojišťákovi (Takové torzo, to by si teprv žilo!) už jsem slyšel mnohokrát, a přece jsem se při interpretaci Víta Marušáka náramně bavil. Skvěle pointuje, umí si počkat na smích a jako pojišťovák by se rozhodně mohl živit.

Je dobře, že na 55. Prostějově nechyběl Jiří Wolker. V interpretaci básně Umírající (Jaroslav Rác) mi ale chyběla větší osudovost, naléhavost, vědomí konce života.

Velkým zážitkem pro mě byl výkon Kryštofa Krhovjáka (Woody Allen: Průvodce dvěma méně známými balety), zejména scéna s kolouškem mě nenechala chladným. Zdá se, že Allenovu humoru i jeho vztahu k baletu velmi dobře rozumí. Tady se tleskalo hodně. A právem.

A tleskalo se nejen recitátorům. Potlesk si vysloužil i porotce Libor Vacek - za svůj pozdní příchod. Byl v tom samozřejmě nevinně. Musel cosi vysvětlit jedné novinářce, která si myslela, že je chytrá, ale bohužel nebyla.

Tak zase zítra. To už přijde na řadu 2. kategorie a ze mě se stane porotce.

Jan Anderle

U RENTGENU

ZOUBKY IMPRESIONISTŮ

Do análů patafyziky a příjemně intelektuálního humoru přibyla dnes další kapitola. Autorkami jsou KURÁTORKY, tři jevištní čarodějnice, které z povídky Woodyho Allena Kdyby impresionisté byli dentisty vykouzlily třicet minut krystalicky čisté zábavy a radosti pro sebe i publikum. Řeč je o představení Drahý Theo … aneb podívejme se impresionistům na zoubek.
V úvodní cimrmanovsky seriózní přednášce elegantní kurátorka obohatila vědeckou strohost o nezapomenutelný zážitek přímo haptického setkání s relikviemi, někteří vyvolení diváci (my ne, což se nás dotklo nemile!) se směli (v chirurgických rukavicích) sami dotknout jejich fluida! A to jsme ještě netušili, jak všechny tyto předměty vstoupí do následného představení. Postavy pacientů i kolegů, zmíněných ve Vincentových dopisech, využila Jana Machalíková, aby se konečně herecky opravdu vyřádila: každá z těch miniatur stojí na jiném nápadu, každá z postav je „nezapomenutelná malá role" – a Jana si je užije všechny; Hana Malaníková má sice „jen" jednu roli, ale nijak se neztrácí, pořád je tu rovnocenná a vzájemně se nabíjející herecká dvojice.
A v každé epizodě (oddělené od předchozí životu nebezpečnou vrtačkou) hraje jedna z oněch posvátných věcí ze života zubařských géniů, takže se divák už předem těší, co se bude dít kolem láhve, a zejména kolem nadýchaných šatečků Vincentovy lásky. Žádné z těch očekávání není zklamáno nějakou očekávatelnou ilustrativní banalitou, vždycky je všechno jinak. (Právě když řešíme, zda zelenavý absint byl ve výčtu nápojů v přednášce, dovíme se, že Gauguin se sjíždí do bezvědomí kloktadlem… A tak je to pořád.) Pointu povídky i představení -- Vincentův povzdech „Ach bože. Někdy lituji, že jsem neposlechl otce a nestal se malířem. Není to moc vzrušující, ale aspoň je to pravidelný život" -- dámy obohatily o řadu názorných důkazů, jak vzrušující ta zubařská kariéra byla… A o to jde: dokázaly ke skvělé literární látce dodat vlastní přidanou hodnotu. Allen by se mohl radovat s námi.
Jak pravil náš moudrý předseda poroty, toto představení má tři velké (v)klady: chytrost, přesnost, smysl pro detail. Dodala bych: a zjevnou, energií nabitou radost ze hry (tedy z hravosti, nikoli ze sebepředvádění či předstírání), která srší z jeviště na diváky. Není divu, že divadelnická část poroty se při hodnocení dala strhnout k vlastní herecké improvizaci v patafyzické odborné diskusi!

Lenka Chytilová

Žal Juliin

Druhým představením středeční dámské jízdy byl Žal Juliin (na motivy Shakespearovy hry Romeo a Julie, překlad E. A. Saudek) divadelního studia Pod maskou. Představení vzniklo jako absolventské na půdě LDO ZUŠ ve Žďáru nad Sázavou. Dvě stejně oblečené dívky v náznaku dobových kostýmů přicházejí na zrcadlově rozdělenou scénu odehrát příběh Romea a Julie. Střídavě vstupují do role Julie a pomocí znaku do dalších postav, jejich vstup do rolí však působí náhodně a možnost pracovat se dvěma rozdílnými typy hereček zůstává nevyužita. Divákovi je nabídnuto množství výrazových prostředků a principů, inscenátoři jej vedou po mnoha cestách, po kterých by se mohl vydat, ale všechny jsou záhy opouštěny a divák trochu bloudí. Situace, na kterých by se dal nejlépe vystavět příběh Julie, setrvávají v obecně vyložené rovině, bez uvěřitelných motivů jednání, Julie je tak trochu nešťastnice od počátku a vytržené části hry nám neumožňují spolu s herečkami – velmi nadanými – prožít Juliin tragický příběh. Představení tak působí, jako by se inscenátoři ocitli na rozcestí s mnoha směrovkami a ještě se zcela nerozhodli, kterou z možností si vyberou a kudy se bude jejich cesta ubírat.

Jana Franková

Divákovo... Drahý Theo

Já jsem se bavil moc a taky to skvěle zahrály. Nejdřív jsem měl strach, že to bude celý jenom přednáška vo nějakejch předmětech, ale pak jsem byl opravdu pěkně překvapenej. Bylo to fakt vtipný.

Pavel.

To bylo dobré. Jsem rád, že jsem nakonec šel. Líbilo se mi to.
Cože? Jméno? Nee, to tam nepište.

Já to vidím potřetí, protože jsme to posílali z pražského krajského kola, kde jsem byla v porotě. Mě se to moc líbí. Viděla jsem to v té verzi, kdy přednášela opravdická kurátorka a bylo to tedy s přidanou hodnotou. To ale vůbec nesnižuje dnešní herecký výkon. Toho Woody Allena pěkně chytili. Je to roztomilá hravost. Jediné, co jim vyčítám, je to, že my jsme jim vymysleli krásný název souboru a ony se místo toho jmenují Kurátorky. To je mi líto.

Hana Kofránková

Bylo to skvělé v tom, že to hrály ženy, ačkoli hrály mužské role. Věrohodné, skvělé, zvládli to bez mužů. Řečeno feministicky. Nádherně pracovaly s výrazem. Jana dokáže zahrát roztomilou holčičku s naivníma očkama. Jana role střídala a Hana byla opravdu mužská.

Miroslav Holub

Vtipný. Opravdu vtipný. A jak to pěkně zahrály jen s pár věcma, to se mi líbilo. Moc dobrý byly. Jen jsem nemohla slyšet tu vrtačku, za týden mám jít k zubaři a moc pěkný věci mě asi nečekaj. ***Marie.***

Já už jsem to viděl v Kalupech na festivalu a tam se mi to líbilo hodně, byl jsem nadšenej. A vůbec jsem neznal text, věděl jsem jen, že dopisy existujou, a že tady je to zparodovaný. A teď podruhý se mi to taky líbilo, ale tím, že už to znám a na semináři jsme četli texty a rozebírali je, tak na mě fóry nezapůsobily tak, jako bych je vůbec nečekal. Dobrá byla scéna, pobavila mě přednáška. Mohlo to mít rychlejší tempo.

Michal, seminarista

Prdel. Dobrej nápad. Fáaájn.
DýKej

Já jsem to četla a nepřipadalo mi, že na tom textu tvůrci udělali nějakou další práci, text je sám o sobě dobrý. Jednoduchý, prvoplánový fórky mi nepřipadají vtipný. Ten začátek je dobrej (ta přednáška), ale pak už tam kromě samotného textu nebylo nic zajímavého, nic navíc.

Zloun

Žal Juliin Divakovo...

Jsem dost rozpačitá, protože jsem nechápala, proč si dívky navzájem mění role. Shakespearovský jazyk intonačně relativně zvládli. Šerm sváděl ke smíchu, ale možná to bylo naschvál takhle přehnané. Slečny ale mají talent, tak ať se divadlu věnují.
Anna Železná

Hahahahahahahaha! Mají výborné šermířské souboje a hodně monotónní přednes. Neočekával jsem nic, ale byla to šupa! Vůbec jsem neposlouchal, co říkají, a nevím, jestli oni vědí, co říkali. Nejednali, jenom recitovali. Ten šermířský souboj byl nejsilnější moment, bál jsem se o ně a bylo to zároveň vtipný. Šaty nás okouzlili. Přemýšleli jsme, jak daleko bychom museli odjet, kdyby na nás někdo navlíkl takový šaty.

Michal+Zloun

Hana Kofránková: Během dalších dnů máme volno, takže si můžeme popovídat o vašich výstupech více.
Libor Vacek: Všechno, co budeme říkat, jsou hluboce subjektivní názory. Je nás pět, takže to bude různorodé.
Aleš Vrzák (šeptem): Čili ve výsledku objektivní.

K JEDNOTLIVÝM RECITÁTORŮM

Karolína Coufalová, Žalm 139

Libor Vacek: Byl bych rád, aby výkon měl plasticitu. Bylo to mírně monotónní.
Hana Kofránková: Chci vědět, kdo a v jaké situaci se potřebuje dovolávat Boha, dokonce se s ním hádat. Drama, které je v textu obsaženo nevyšlo.
David Kroča: Chtělo by to osobní prožitek. Je to osobní monodrama.

Adéla Kubištová, Václav Čtvrtek: O vodnickém hedvábí

David Kroča: Nestydět se za Čtvrtkovy jazykové hry a finesy.
Libor Vacek: Byl to spíše ozvučený text, než interpretace. Chtěl bych vědět, co tě u toho napadá? Co se s tebou děje? Čím se bavíš?
Hana Kofránková: Nemáš radost z vyprávění, možná, že jsi lyrický talent.

Hynek Tejkl: Daniil Charms: Otec a dcera

Libor Vacek: Pointa historky, tedy věta: „Snad je přejelo auto.", souvisí s tím, že v té době (rok 1936) se v Rusku ztráceli lidi neznámo kam. Ta poslední věta znamená: lepší auto, než Sibiř.
Nina Martínková: Hynek to ví, ale k nám to nedoputuje.
Hana Kofránková: Panuje mínění, že Charms byl absurdní autor a má se tedy říkat absurdním způsobem. Já pak ale nevím, co si myslíš.
David Kroča: Teprve, když se text říká normálně, vylézají absurdity.

Eliška Raiterová, Eugen Brikcius: Dadisté, Příběh z pudrové pouště, Jádro pudla

David Kroča: Střídání němčiny a češtiny v prostřední části výstupu je nepochopitelé i pro němčináře.
Anna Řezníčková: Aglaja Veteranyi: Proč se dítě vaří v kaši.
Libor Vacek: Je třeba zapracovat na spojitosti obrazů.
Hana Kofránková: Co máš proti písmenu Dé?
To, co jsi škrtla je nádherný a přesný:
„Před narozením jsem byla osm měsíců tanečnicí na laně visící hlavou dolů. Byla jsem v mámině břiše, a když udělala provaz, dívala jsem se dolů, nebo přitiskla čelo na lano…"

Barbora Mechúrová, Ludvík Aškenazy: Romeo

Hana Kofránková: Jsi vypravěčka a navíc vypravěčka lyrička. Na jevišti záříš, vtáhneš nás, jsi lyrická až na půdu.
Jakub Doubrava: Celou dobu probleskává tvůj vztah, tvůj humor.

Jarek Jurečka, Sacha Sperling: Bludy z nudy

Libor Vacek: Chápu, že se s tím nechceš mazat, že prostě chceš sdělit, jak to ty máš se světem, ale techniku zkrátka zvládnutou nemáš a dostáváš diváka do situace, kdy ti nerozumí jednotlivá slova. Tvá introvertnost už je příliš introvertní. Musíš to do diváka napálit.
Hana Kofránková: Jestli ten text máš rád, tak s ním nezacházej tak hanebně. Ty jsi bludič textem. Byl jsi až nepříjemně autentický.
Jarek Jurečka (soukromě): Jsou hrozně přísný, a na to jsem se těšil!

Daniela Walová, Ivana Brežná: Nejlepší ze všech světů

Nina Martínková: Brežná je slovenská autorka píšící německy.
Hana Kofránková: Zakládáš si na detailech a to tě zrazuje. Příliš hraješ malou holčičku a téma se ztrácí.

Tereza Jelínková, Karel Hynek: Můj tchán

Hana Kofránková: Říkala jsi to trochu jako jazykolam.

Marie Nováková (zapisovatelka) se omlouvá, že nezaznamenala část diskuze, musela si odskočit.

Věra Tomanová, Christian Morgenstern: Hříčka přírody

Libor Vacek: Ať je to víc hravé! Když je to jen hra slov, tak je to málo, chce to hru představ.
Je dána předloha a ty musíš dodat hudbu.
Martin Řehák, Karel Čapek: Rekord.
Hana Kofránková: Jsi Čech? Tak mluv česky. Tomu aby prase rozumělo. Strašně se mi to líbilo, ale pořád jsem si říkala: "Panenko Maria, musí se naučit mluvit!"
David Kroča: Ty jsi prostě čapkolog…

Markéta Aranyossyová, Guliiame Apollinaire: Churavá fontána

Hana Kofránková: Geniální text na zkoušky na DAMU. Tam když někdo říká báseň, tak všichni pedagogové umírají. Tohle by je ale asi bavilo.
Nina Martinková: je to takové formálně nacvičené.
Hana Kofránková: Je to školní. Ale je to špatně?
Vít Malota, Slawomir Mrozek: Lolo.
Libor Vacek: Je jasný vývoj příběhu, jasná pointa, je jasné, proč to říkáš.
Hana Kofránková: Občas se slejvají postavy krysáků.

Kateřina Pokorná, Gregory Corso: Všechno harampádí skoro

Hana Kofránková: Ta báseň je aktem zoufalství, ale to zoufalství ve tvé interpretaci nebylo.

Marek Jína, Robert Fulghum: Neprší

Libor Vacek: Hrozně si vymýšlíš, autor je pro tebe jen inspirace, ale tady mi to zrovna nevadí. Ten text není úplná pecka.
Kristýna Kolčavová: Robert Fulghum: Rusové jsou parchanti.
Libor Vacek: Velmi přesně vyložený text. Neždímala jsi z nás dojetí, to je bezvadný.
Hana Kofránková: Věta „Jsou jiní než oni" je usvědčující, je to věta těch, co hází hořící fakule cikánům do baráků. Musí být jasné, že tím pohrdáš. Nesmí se to smýt.

Vít Marušák, Ivan Vyskočil: Takové torzo, to by si teprve žilo!

Libor Vacek: Držel jsi pointy vtipů.

ČEPOBITÍ Rozborový seminář recitátorů 1. Kategorie

Stanislav Jílek: Šimek, Grossmann: Jak jsem se naučil kouřit

Libor Vacek: Chceme vás znát, znát vaše názory, city, příběhy, jinak je to pak taková televize.
Hana Kofránková: Umíš vyprávět, ale ty odposlechnuté Šimkovy intonace, to je skoro plagiát.
Jakub Doubrava: Je to nekonečný sled vtipů.

Hana Drštičková, M.R.B. Minjon: Noční sumýší zpěv

Hana Kofránková: Zpíváš, i když vyprávíš a na mě toho bylo moc.
David Kroča: Byl to masakr nápadů. Obtížně jsme se orientovali.
Ivana Antošová, Fráňa Šrámek: Pane, kupte hada.
Hana Kofránková: Byla jsi zalezlá do sebe. O hadovi si řekneme v dalších dnech. Interpretace je těžká.

Klára Bajerová, Jakub Tichý: Podivuhodný výlet

Kofránková: Je to písňový text. Tím, že změnila rod z mužského na ženský, zrazuješ rytmus.
Klára Bajerová: Ten je zrazený už v originále.
Jakub Doubrava (šeptem): To má pravdu.
Hana Kofránková: Kruci, čtěte víc, vždyť bys mohla recitovat Poea a ne takovou blbost.

Alžběta Oborníková, Irena Dousková: Hrdý Budžes

Hana Kofránková: Chyběla mi pointa. Stačilo by, kdybys malinko poodešla a pak se vrátila a jako takové PS dodala poslední větu.
Alžběta Oborníková: To jsem chtěla. Já jsem si myslela, že na Wolkrově Prostějově se nemá chodit.
Jakub Doubrava (šeptem): Jéje, beruška…

Kryštof Krhovják, Woody Allen: Průvodce dvěma méně známými balety

Nina Martínková: Úžasná tělová představivost. Minimalistické gesto.

Jaroslav Rác, Jiří Wolker: Umírající

Libor Vacek: Přesně vyložené, ale bez vzruchu. Wolker je velmi emotivní básník!

Jennifer Za Nzambi, F. S. Fitzgerald: Kde dělají domky pro panenky

Jennifer Za Nzamb: Je to zkrácená povídka. Baví mě na tom kontrast fantazie dětí a praktičnosti dospělých.
Hana Kofránková: Trošku jsi nás zmátla. Hledali jsme podtexty, které tam nejsou. Bylo to málo barevný.

Eva Osohová, mark Twain: Dopisy z planety Země, Satanův dopis č. II

Libor Vacek: Epizody se slévaly.
Eva Osohová: Já jsem to ztratila cestou z krajského kola sem.
Hana Kofránková: No, ono to působilo, že tě to nebaví.
David Kroča: Ďábel když píše dopis, tak neustále ironizuje, to je těžké interpretovat na jevišti.

NA ZÁVĚR

Hana Kofránková: Nemá smysl vám říkat, že jste úžasní, přestože jste. Naše přísnost je pro vaše dobro. Jsme v dalších dnech kdykoli k odchycení.

ČEPOBITÍ Drahý Theo!

NA ÚVOD

Lenka Chytilová: Jemný humor, vymakaný kousek, je to dámská jízda a představení velmi sehraných hereček. ◆ Herečky se snaží, aby bylo dobře publiku a tvůrcům, celou dobu je to pošušňáníčko, člověk by chtěl ještě kousek, ale přesto ho uspokojilo to, co zažil. ◆ Cimrmanovský princip přednášky je dobře využit (který je daleko starší než Cimrmani). ◆ Vše, s čím se pracuje v přednášce, používá se i v druhé části. ◆ Přednáška je představení solidní vědkyně, která je nesmírně půvabná a přesvědčivá, neparoduje, ale lehce zlehčuje hereckou postavu; má příjemné rukavice, publikum se musí soukat do nepříjemných rukavic – detaily, které si jako diváci užíváme. Všechno, co vidíme, je na místě, působí to dojmem, že je to samozřejmé, pečlivé,

lehounké, například čekáme absinth a je to kloktadlo. ◆ Jana Machalíková má osobitý a nevyčerpatelný komický talent.
František Zborník: Chytrost, míra pro gag a jevištní čas. ◆ Smysl pro detail.

TO JE ALE OPRAVDU PROBLÉM!

František Zborník: Pokud jdeme věci pod kůži, zjistíme, že je tam tolik nedopracovaností, měly byste pokračovat, abychom si za nějaký čas mohli říct: „No vidíte to, ono to půjde!" ◆ Byl jsem frustrován jako divák v místě, kdy vešla Jana a měla na sobě bílé šaty ◆ Prosím krvavou skvrnu na klobouku!
Jiří Pokorný: Měly by se vydražit ještě gumové rukavice, které se dotkly klobouku.
František Zborník: I ty prsty! Člověk by měl cejtit, že se stává součástí relikvie! Potkáte ho zítra a musíte to na něm poznat!
Jana Machalíková: Nemám moc důvod strhnout diplom, to je scéna, se kterou máme největší problém.
divák: Mě to stržení diplomu funguje, je tam dostatečná motivace.
Aleš Vrzák: Musíš víc chlastat!
František Zborník: Při přednášce zapomněla slečna říct třetí věc ze tří zajímavostí o klobouku
Hana Malaníková: Třetí věc je expresivita kresby klobouku.
divačka: Když vědkyně slibuje, že si můžou diváci šáhnout, tak se k tomu ještě vrátit.
Jana Franková: Mě frustrovalo, že jsem si na věci nemohla sahat po představení.
Jana Machalíková: Měly jsme fór trpaslíka, ale to nefungovalo, tak jsme ho vymyslely jinak. ◆ Neměly jsme předěly, ale triangl a to taky nefungovalo, tak vznikla vrtačka.
Jiří Pokorný: Van Goghova vrtačka je bezvadná, ale chtělo by to ještě jednu – rentgen by měl být jiná vrtačka s jiným zvukem.
Eva Zámečníková: Seděla jsem docela blízko vrtačky a působilo to strašlivě nebezpečně.
Jana Malaníková: My si už uvědomujeme, co je to práce s vrtačkou, jednou se nám při zkoušce to vážně nevyplatilo.

František Zborník: Nový tip ruské rulety! ◆ Mě trošku mrzelo, že jste nezahrály realisticky Snídani v trávě.

JAK TO VZNIKALO

Malaníková, Machalíková: Vzniká to jako kolektivní improvizace. Nejdřív jsme to hrály bez úvodu, pak jsme rozfotily info, a pak jsme vymyslely přednášku.
Kofránková: Zažila jsem tu skutečnou kurátorku, a něco tam je, že divák opravdu pozná, že je opravdu kurátorka.
Hana Malaníková: Má velká gesta...
Jana Machalíková: ...a nedá se zrežírovat.

NO A...

Lenka Chytilová: Nic jste neukradli, všechno jste jen pěkně inteligentně použily a okousaly.
Divačka: Hezká scéna – prolnutí dentistů a umělců.
Kofránková: Děvčata jsou strašně plastická a pohotová, protože já jsem jim při 1. představení klobouk ukradla a ona na to velmi rychle reagovala.
František Zborník: Představení nás těšilo, takže jsme se ani neptali, zda je to divadlo poezie.

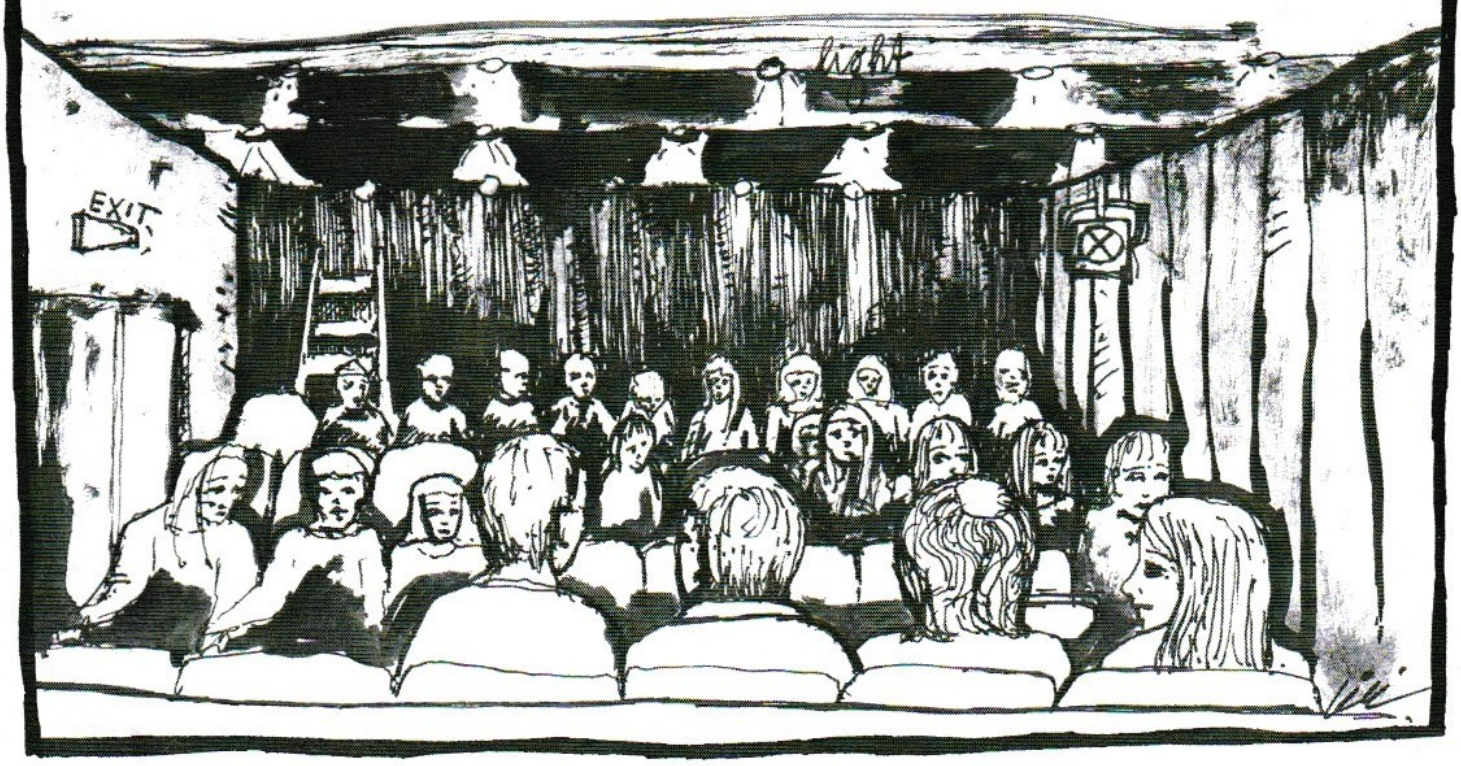

ČEPUD- ...TTÍ

Žal Juliin!

František Zborník: Dvě mladé půvabné dívky se zakoukaly do textu Shakespeara a tak je to těšilo, že se rozhodly z toho udělat představení.
Herečka Barbora: Všechno použité je, kromě služek, z původního textu.
Herečka Ivana: Vznikalo to formou hry, dvě holky si zkoušejí hrát na jeden z příběhů Shakespeara. Je pravda, že před každým publikem to vypadá jinak, takže je asi pravda, že to nemáme ukotvené. Asi bychom s tím měly něco udělat.
František Zborník: No, to by bylo dobrý...
Lenka Chytilová: Připadá mi, že jste zkoušely, co která situace unese, ale nevytřídily jste materiál a neukotvily výsledek.

JSTE AŽ MOC KRÁSNÉ

Gabriela Sittová: Vidím riziko v tom, jak jste hrozně krásné; vyžíváte se v rolích princezen, ze kterých nemůžete vystoupit.
Jana Franková: Nebo si to vzít jako výchozí moment, se kterým se pracuje, mě by zajímalo, jak si vy příběh Julie uvědomujete.
Hana Malaníková: Souhlas mezi Juliemi a jejich prolínání je jeden princip, ale bylo by zajímavý, hledat v něm prvotní konflikt mezi služkami.

VY MŮŽETE A MUSÍTE...

František Zborník: Když předstoupíte před diváka, tak mu musíte také nabídnout, co tím sledujete. ◆ nevím, jestli si uvědomujete, že tam používáte zdvojení principů – divadelní iluze a antiiluze a současně principu dramatického a epického/lyrického. Vstoupíte na jeviště a nabídnete iluzi (kostýmy), ale současně používáte antiiluzi, například při šermování a tím říkáte: „Bacha, my si jenom hrajeme". Princip hrajeme si na Shakespeara a hrajeme Shakespeara se liší. Možná by to mohl být klíč k tomu, co předvádíte, totiž začít principy vědomě používat a odlišovat, dá se na to dívat jako na divadlo, které si s námi hraje. Teď v podstatě se jen cejtíme tak, že se díváme klíčovou dírkou do učebny.

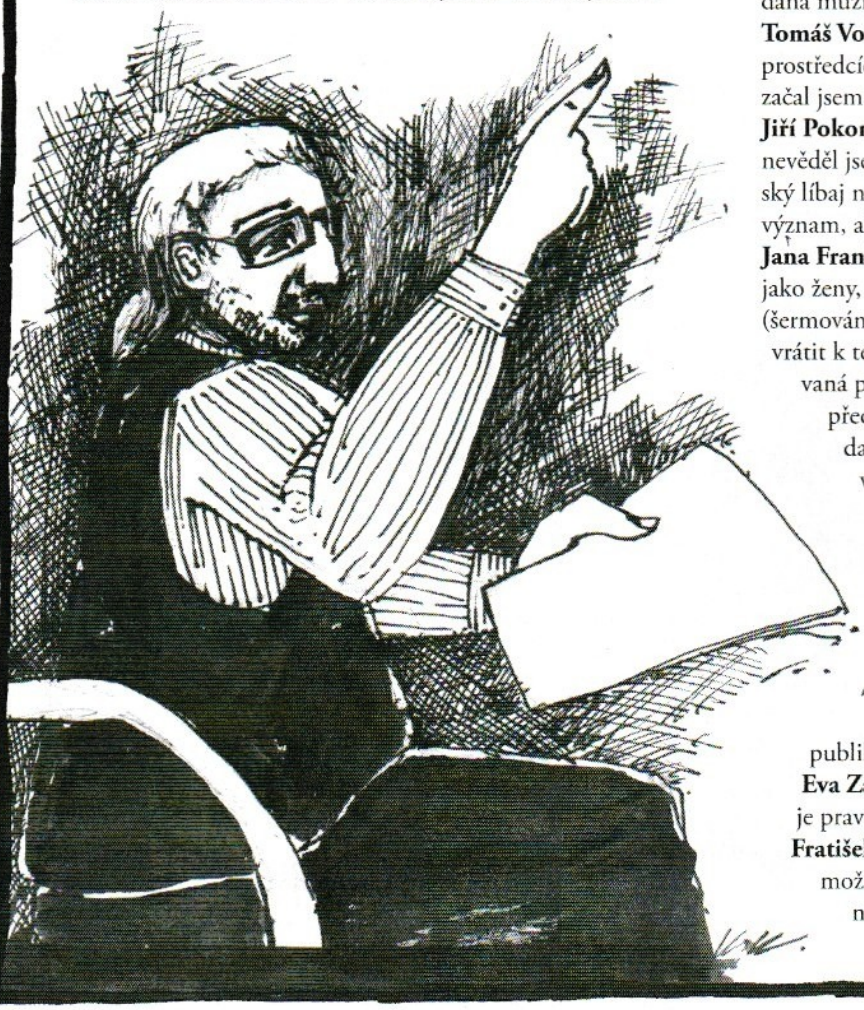

Jiří Pokorný: Když je to divadlo na divadle, tak mi připadá daná muzika trochu zavádějící.
Tomáš Volkmer: Lehké zmatení je i v rekvizitách a v jiných prostředcích. ◆ Čekal jsem na to „kdo bude hrát Hamleta", začal jsem se těšit, ale klíč byl nesrozumitelný.
Jiří Pokorný: Přemýšlel jsem o tom, proč používáte masky, nevěděl jsem, jestli to chcete shodit nebo ne. Když se dvě ženský líbaj na jevišti, tak je to blbost, pokud to ještě nemá jiný význam, ale maskami jste to samy pro sebe jen zlehčily.
Jana Franková: Chcete hrát příběh Julie, můžete si odehrát jako ženy, jako váš příběh Julie doplněný o pohled na chlapy (šermování). Pokud by jste hráli příběh Julie, měly byste se vrátit k textu, veršům a situacím, Julie je dychtivá a zamilovaná postava. Také by bylo fajn najít klíč k místům, kdy si předáváte roli. Problém je v přesnosti hry. Možná hledala jiný způsob, jak zahrát Romea, aby jste nemuseli vypadávat z příběhu Julie.

RESUMÉ

František Zborník: Je to celý o tom se rozhodnout, kterou cestou se dát, vedete diváka občas po nějakých falešných cestách a pak to zakončíte tím fórkem, že zametáte prach do publika.
Eva Zámečníková: Jste šikovné, ale to, co říkali porotci, je pravda.
Fratišek Zborník: Říkáte text vlastně obě úplně stejně, možná by bylo lepší to hrát s ambicí, že to diváka zasáhne - no vidíte, to byly srandičky na začátku a teď už je to o světě.

INTERVIEW

Rozhovor s Jakubem Doubravou, porotcem recitátorů I. a III. kategorie, hercem, režisérem, performerem atd. atd.

Recitoval jsi někdy na Wolkrově Prostějově? A co jsi recitoval?
Anóó. Recitoval jsem v letech 94, 95, nebo 96. A co si vybavuji, tak jsem recitoval Jiřího Ortena: Eta, eta, žlutí ptáci. Ukázku o tom, jak prší, o lidech za jezerní vodou. Pak Kainara: Malá půlnoční hudba. A z humorných jsem měl Ivana Wernische: V zámeckém parku, to bylo o Johannu, Wolfgangu a Goethovi. Pak jsem měl druhý humorný, a to byla jedna z košilatých pohádek od Václava Čtvrtka.

Máš v rukávu nějakého neznámého autora, kterého bys doporučil k přečtení či interpretaci?
Neznámého? Někdo zná a někdo nezná, tak řeknu spíš, co jsem v poslední době objevil. Četl jsem poezii Ireny Douskové. A pak jsem četl krásnou sbírku básníka Nanao Sakaki, je to takový celoživotní sběr od sedmdesátých do devadesátých let.

Pracuješ ve svých inscenacích, performancích s poezií?
Samozřejmě! Poezií dýchám každým dnem a nemohu bez ní žít. To je pravda a není to myšleno nijak humorně. To tak prostě je. Poezie se objevuje v pohádkách do kterých si sami píšeme texty, které se snad dají nazvat poezií, nebo v kabaretech (Kabaret Kainar), kde během večírků recitujeme a improvizujeme autorskou poezii.

Jsi porotcem Wolkrova Prostějova už poněkolikáté, zaznamenal si nějaký vývoj?
Každým rokem zaznamenávám! Každým rokem se to všechno úplně mění. Mnohé se nezměnilo a to je dobře a mnohé se změnilo: výběry textu, přednášejí se noví autoři a hlavně úplně jiní a jinak, než když jsem recitoval já. Organizační věci se mění tak bouřlivě, že to může být za chvilku zas všechno jinak.

Co čteš dětem před spaním?
Pohádky. U některých jsem v poslední době spal, četl je po kouscích. A byl to Aškenazy: Putování za švestkovou vůní. Taky jsme četli Modrého tygra, protože dcera Andulka (7 let) se po shlédnutí filmu do Modrého tygra zamilovala. Musím říct, že ta knížka je daleko vrstevnatější a ještě mnohem zábavnější než ten film, který je jenom takovou základní esencí, základním syžetem. Kniha je bohatá, co se týče jazyka, peripetií dalších osudů, rozepsaných příběhů jednotlivých postav, které ve filmu vůbec nejsou.

Čteš nebo skládáš dětem básně?
Neskládám, Andulka už si skládá básničky sama, což mě těší. A Matyášovi (2 a půl roku), tomu zatím nic nečtu, protože on je bubeník a to je celý jeho svět. „Bubene".

Tobě četli rodiče před spaním?
Četli. Nejvíc maminka, protože tatínek nebyl moc doma. Maminčino čtení ve mně zanechalo hluboké vzpomínky a možná díky tomu mám vztah k poezii, ke čtení, k čtení vlastním dětem.

Vzpomínáš si na nějaký zásadní zářez? Zásadní knihu předčítanou maminkou?
Měl jsem rád knížku Malin na pustém ostrově a samozřejmě Špalíček veršů a pohádek, to jsem uměl nazpaměť. Moc mě nebavili Ferdové mravencové a Ladové. Ale žral jsem Erbenovy pohádky s příslušnými ilustracemi. Musel jsem si vždycky hned při čtení ověřit, co jak vypadá. Erbena tuším ilustroval Cyril Bouda. Špalíček ilustroval Lada, tak tam zas byla taková ta první erotika, první prsíčko víly, tu lýtko, tu kotníček nějaké divoženky.

Co máš v Prostějově rád?
V Prostějově mám rád to, že i když už nemůžu a padám nejvíc na hubu, tak to setkání všech kamarádů vždycky vyčaruje zbytek energie a všechno zase krásně funguje. Setkání a poezie dokáže všechno propojit a dát všemu život.

TVÁŘ za sklem

Od dojmů k pojmům

reportáž účastnice, recitátorky a spolupracovnice redakce Kláry Jírovské

V odpolední části semináře jsme se zabývali divadlem poezie společně s Renatou Vordovou. Nejprve jsme se zabývali představením Tak tohle je naše Leni. Z předchozího dne jsme měli za úkol zaměřit se na výstavbu inscenace podle dramatického aristotelovského oblouku. Z debaty o domácím úkolu jsme plynule přešli k debatě o využitých prostředcích a ke konci první části se naše debata „zvrhla" v rozborový seminář bez účasti souboru. Pod vedením lektorky jsme se shodli, že inscenace je nápaditá, působivá a pohybově krásně zpracovaná, avšak nápady jsou nedotažené, obrazy jsou často špatně čitelné, sdělením je pro nás příběh samotný.

V druhé části jsme si vysvětlili rozdíl mezi pojmy rekvizita, metafora, znak a symbol a vyzkoušeli si je v praxi s běžnými předměty. Poté jsme si přečetli předlohu k představení Milý Theo!, prózu Woody Allena Kdyby impresionisté byli dentisté a také scénář k inscenaci. Toto byla příprava na zítřejší seminář, kde znovu proběhne rozbor mezi seminaristy.

V další části semináře, která probíhala včera večer, jsme se s naším lektorem Radimem Šípem zabývali čtyřmi texty. Jedná se o texty recitátorů 2. kategorie, které dnes uslyšíme: Ivan Wernish - Krab, Guy de Maupassant - Zachráněná, úryvek z knihy (V)hodné tělo a „Tři skladby o jaru".

U těchto textů jsme si řekli, jakým způsobem by bylo nejvhodnější přednes uchopit, v čem je text zrádný a na co by si interpret měl dát pozor. Zmíněné budeme sledovat v dnešní soutěži a na dnešním semináři zhodnotíme, co se recitátorům povedlo a co ne.

Seminář HLASowý

TVÁŘ za sklem

Začalo to v koupelně, kde si mnozí zkouší hlas. Já jsem si tam dnes čistil zuby a přemýšlel. Kartáček kopíroval pevné části úst a já dumal nad tím, kde jsem ještě nebyl... v poledni toho dne, které stárne příliš rychle... Seminář hlasový. Městské Divadlo. Červený Salonek. Zdenka Sajfertová. Připravuju si oMLUVNOU vstupní řeč ledabyle. Může tu chvíli smrdět kus redakce W.očí v mý, mé, mý, mé podobě? Řeknu si to párkrát jen tak v hlavě a pár lidí se otočí... Něco je jinak, ale ještě nekape tolik, aby pršelo. Před deštěm. Před Městským Divadlem. Před Červeným Salonkem. Před vstupem do místnosti plné osmnácti naslouchajících hlasů a jedněch mluvících uší. Vešel jsem. Ani jsem nehlesnul. Sedl si do kouta. Poslouchal... „Nádech. Výdech. Ramena. Brániční impuls.š.s.š.s.š. Dechová opora. Nádech. Ruce dozadu a na špagetu"... Začínal jsem pociťovat hlad. Ne tak tiše, jak jsem si přál. Několik neartikulovaných zvuků Něco pod bránicí upustilo do prostoru s malovaným stropem, dvěma překrásnými lustry, pěti okny, za kterými se rozezvučel déšť. Tlak byl k mdlobám, ač někteří seminaristé při cvičeních seděli a lektorka už měla i kafe... „Pijte kafe. Pite kafe. Pite kafe. Pite kafe" Hlas je krásný místo pro život, říkám si tiše a poslouchám, jak člověk může vyrůst, když si dovolí mluvit... „Když jsou ruce zvednutý, neni možný, aby ta bránice nebyla slyšet." Maurský tanečky. Zase nádech na špagetu. S. S. S. S. Bezpečné slabiky, které neublíží. Kývání hlavou. Volný krk. Zapojení hlavových dutin. Hokejový brankář. Zapojení prdelních svalů. Zadní res.s.s.s.onanční des.s.s.s.ka. Odpoutání pozornosti od krku. Tý vole. Tý vole. Tý vole. Tý vago. Tý vago. Tý vago. Ještě jednou. Tý vole." Venku se přelilo. Ani jsem si nestihl všimnout, fascinován vedením lektorky, která dokáže udělat hlas užitečnějším pro sebe, a tak člověka udělat užitečnějším pro život. „Tvrdé patro máme všichni. A zuby. Naladit tělo, aby vědělo, že to máme. Nepochybuju, že to hlava nepochopí, ale tělo, aby to vědělo. Jouvej. Jouvej. Jouvej. Můj máj. Můj máj. Můj máj. Měli byste cítit lehký svědění. Méně míní Máňa. Méně míní Máňa. Máma mává. Táta mává. Ta naše máma páva doma má. Dalajláma. Dalajláma. Dalajláma. Tam se nespletete." Odskočil jsem si. Nelze nejít na tak krásnou toaletu v tak krásném domě. Ulice za oknem pomalu osychala. Vydal jsem se na ni, když v Červeném Salonku skákali přes kaluže a zkoušeli v předklonu ladit „tralala, tralala, tralalaléra, tralalaléra..."

Redakce w.oči.55 tímto vyzývá všechny grafomany a všechny diagnostikované i nediagnostikované postižené podobnými literárními úchylkami, aby ulevili svému trápení a využili naší mimořádné nabídky svoje stigma proměnit v drobný prospěch. Vypište se ze svých trápení, postěžujte si, nebo - ti otrlejší - chvalte! Pište v próze či ve verších, ale především pište v redakci w.oči.55, anšto u nás je to honorováno!!! Redakce nabízí tradiční odměnu v podobě kapalné, takže ten, koho stihne skutečně vážný záchvat, od nás ani nemusí odejít po vlastních. Upravte se v redakci!!!

PIŠTE!!!

Blbky z Prahe

DOPÍSKY Z HAMLETŮ

♥ Čau Zuzo, chápeš to?
♥ Neumim Tančit!!! Sex je náš?!?
♥ Asi jo, ještě jsem se tu s nikym nevyspala a ty chlapi na jevišti nevypadaj moc lákavě.
♥ Když von vypadá v tom bílym tak dobře. Co myslíš ty?
Jarek: Kterej? (všichni?)
♥ Já mam radši chlapy v černym, třeba Vladimíra Benderskýho, Jarka Jurečku, Aleše Vrzáka a tak.
♥ A myslíš, že tohle je v rámci předranní recitace? Vypadá to, že se o to ten bělouš snaží!
♥ No, že by zpíval, to se říct nedá, spíš je to takovej rečitatyv.
♥ A kdy přijde ten Hamlet? A Hamlet má kardiostymulátor?
♥ Hamlet by moh přijít. Hamlet je sexy dekadent v černym, aspoň myslim.
♥ Mě už ty jejich retardovaný kecy nebavěj… nenapíšem o nich báseň? A voni jako neznaj jiný písničky než někoho jinýho?
♥ Ve chvíli, kdy začali mluvit, tak odešlo asi deset lidí. Šla bych na víno a tam napsala básničku. To je neštěstí, kámo!
♥ Ten bělouš zalez za bubny, odcházíme!
♥ Teď přišel Michal a nějakej další kluk, tak nevytáhnem je na vínko?
♥ Ty vole čum, jak ty děcka tancujou, já si připadám strašně stará.
♥ Jéééé, Michal mi vzal taškůůůů!
♥ Já bych stejně vošukala nějakýho porotce…
♥ Hej, Kuba Doubrava je taky v černym, ale ten má děti L.
♥ To je přece hezkýýýýý!
♥ Jůůůů, malý děti!
♥ Jůůůůů…
♥ Ten kluk u vedlejšího stolu si rozepnul kalhoty!
♥ Ten je divnej, něco recituje.
♥ Ňákej damáckej alterňák!
♥ To je hustý jak ta Vordová sedí u stolu se samejma kolouškama.
♥ KOLOUŠCI, KOLOUŠCI Pojď se bavit o sexu při depresi.
♥ Fakt až tak?
♥ Radši ne, jdem pryč…
♥ Tak jo, ještě jsem chtěla říct, že Honza Anderle má fakt vytůněnou čtečku. Čááau, mam tě ráda!
♥ Muck, muck!

pokojík v hotelu

LIDOFKY

Jedla bych...

Jedla bych, jedla bych
ty malé bobále,
čo mi ich donese
šohajko v rukáve.

Pila bych, pila bych,
vody sa mi něsce,
len toho šohajka,
čo je v Novém Mesce.

Pila bych já vodu,
hdzeže je tu voda?
Kdebych ju nosila,
bylo by mňa škoda.

Pila som pálené,
po páleném pivo,
aby moje nožky
něchodzily krivo.

Ja rozmarýn, rozmarýn

Ja rozmarýn, rozmarýn,
ja zelený rozmarýn,
ja já se ti, dívčico,
ja do něho povalím.

Ja poval sa ně, poval,
ja enom ho nepolam,
ja bylo by ho škoda,
ja galánečko moja.

Ja rozmarýn, rozmarýn,
ja z rozmarýnu kolek,
ja ešče voňavjéší
tan súsedů pacholek.

Ja rozmarýn, rozmarýn,
ja z rozmarýnu kytka,
ja ešče voňavjéjší
ta súsedova dívka.

pozdě k ránu

Wrahovice 3
Dobrá tedy. Případ Kmotřička.

Dobrá tedy. Teď už to můžu říct nahlas, případ je vodloženej v nevyřešenejch. Byl jsem sice na stopě, ale vedla někam jinam. Skončil jsem už dopoledne na Růžku. Zcela výjimečně. Si to polední dám vo chvilenku dřív. Vrchní se cajdal po lokále, ale pivo nenes. Vyložil jsem si na stůl několik trefných podezření, mezi nima i to, jestli jsem včera moc nekecal a zas nedělal z někoho vraha. Ale kdepak, to bych tu takhle neseděl - byl bych u výslechu nebo v nemocnici, kdybych se krapet zmejlil, no nebo na krcho.., bych se zmejlil moc... Smetl jsem všechna podezření ze stolu. Překážela. Nevešlo by se mi na něj pivo. Nechtěl jsem ani u vrchního budit dojem, že že když mám plnej stůl podezření, žádný pivo nepotřebuju. To by tak hrálo! Jenže poledne pryč, pivo nikde, vrchní dělá, že mě nezná a začala mě strašlivě svědit paruka. Navíc pártybalonky v mém dekoltu poněkud povadaly, takže celkový vzhled fešné italské padesátnice pomalu okorával... V tom mi to došlo. Případ Kmotřička. A další ponaučení... možná bez peněz, ale v přestrojení určitě do hospody nelez, aspoň když seš štamgast... Nezbylo než ze sebe stáhnout černý chanel povycpaný tvary kypřejší Jižanky, zbavit se podvazků, střídmých botek na dvanácticentimetrových jehlách, vyvrknutého kotníku, předložky před postel (jak se na tu botu dostala a to jsem ji vláčel případem celou tu dobu?!), sundat elegantně ondulovanou paruku... a vrátit se na Růžek, kde se mě vrchní se starostí v hlase ptal, jestli nejsem nemocný, že jsou dobře čtyři po poledni... Kdepak. Usmál jsem se na pivo, na vrchního a odloupl z uší dvě perlové náušnice.

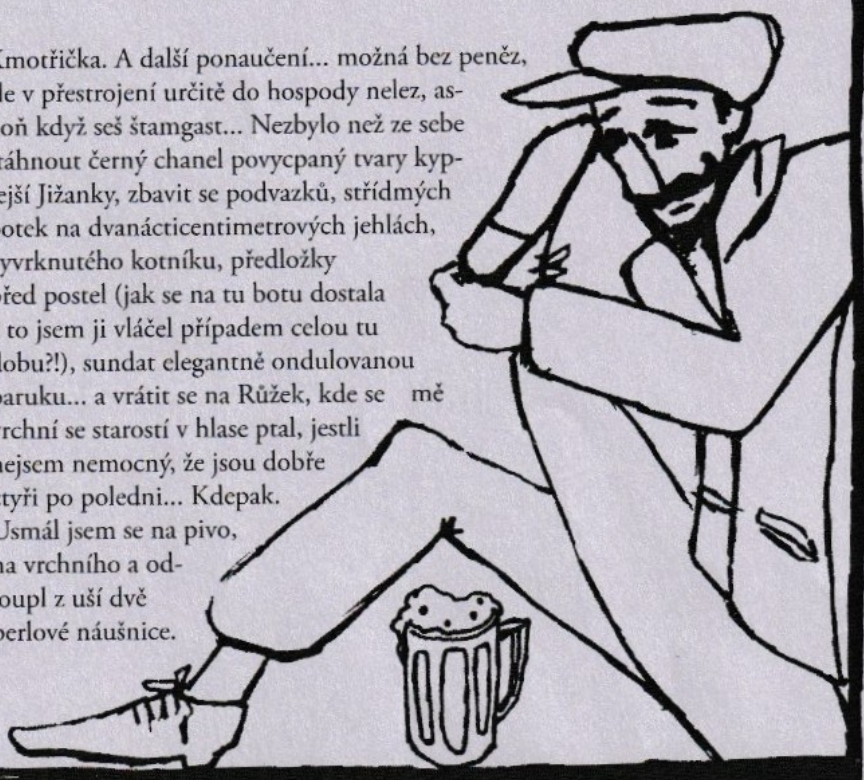

Divák ze třetí řady..

Uplně obyčejný ráno. Židle si na mě sedla jako obvykle a pila kafe s cukrem, který jsem ji včera konečně koupil. Už jsem nemohl poslouchat ty výčitky, kterým ona říká „udělat něco pro rodinu". Nevím sice, koho tím myslela, ale co bych neudělal pro trochu toho svýho klidu. Budík mě probudil (dost nevybíravým způsobem) už dnes, ačkoli jsem ho natáhl na včera, rád bych si totiž zopakoval včerejší báječný program. Co nadělám, zase je tu dnešek. Ještě trochu rozespalej ze sebe zvednu židli, poliju se jejím kafema začnu se opatrně soukat do kostýmu špatně placenýho nájemnýho vraha přesně v místech, kde tuším, že by se nemusel už víc párat. Píchnout o sichrhajcku jsem měl v plánu sice až zítra, ale na vrahovi se nějaká ta decka krve jistě ztratí snáz než na nevěstě (pomineme-li slavnou Krvavou svatbu a podobně dramatické šlágry). Tak. Ještě trochu krvácím, ale jsem na dnešní slávu oblečen. Poslední pohled do zrcadla. Nasadit ke kostýmu správný výraz, tedy pohled vraha a vyzkoušet ho na židli - ať kouká uvařit, než se vrátím!!!

JET 1406/12 JW

poutník si říká

kudy a kam i bez dží pí és

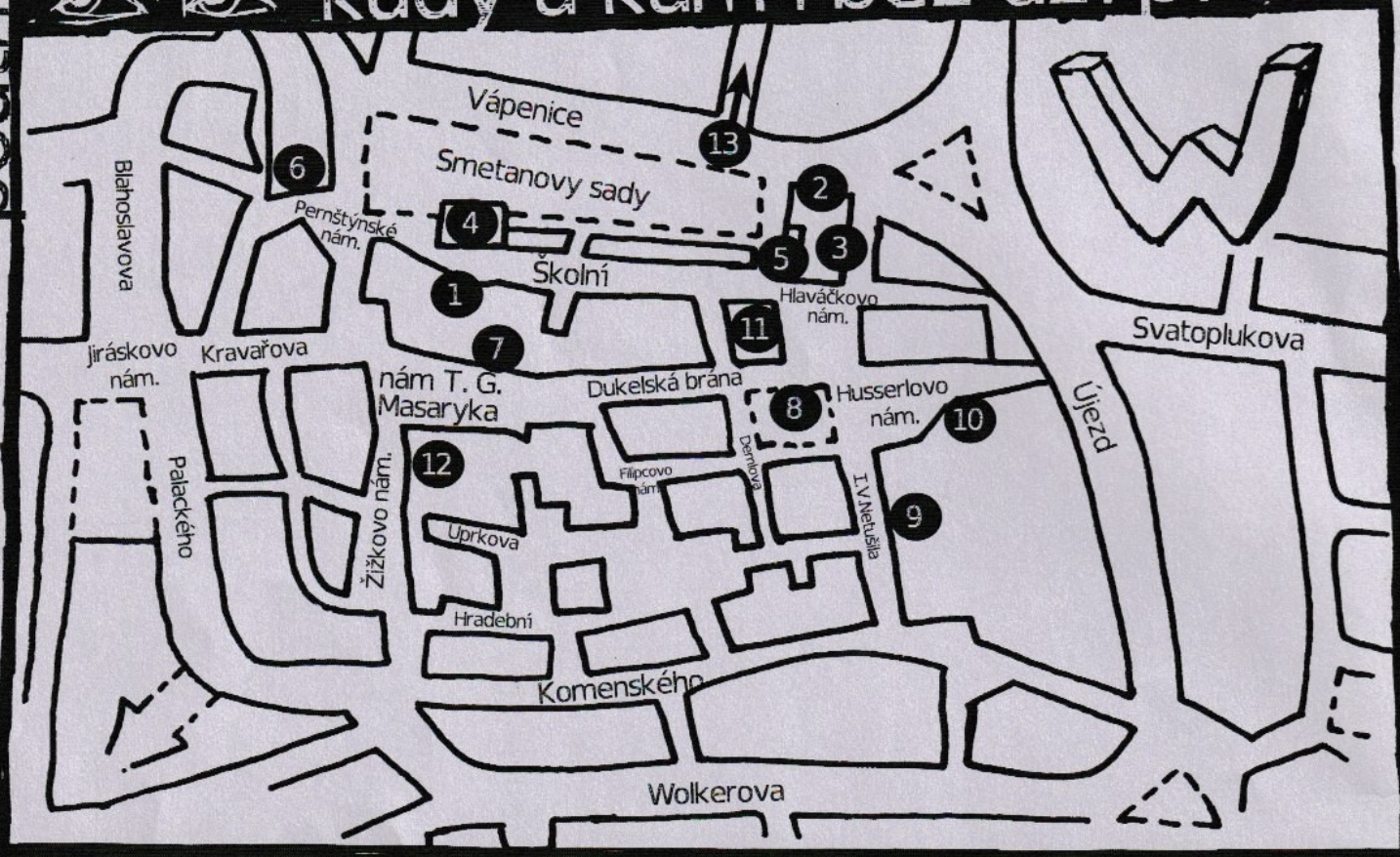

1 DUHA - kultrní klub z hradeb
2 Městské divadlo
3 Národní dům
4 kino METRO 70
5 zahrádka U Kotěrů

6 Zámek - GALERIE
7 rodný dům J. Wolkera
8 socha J. Wolkera
9 bufet Gastronom

10 U krále Ječmínka
11 restaurace Atrium
12 občerstvení DÉSI
13 Dvanáct opic

odjezd

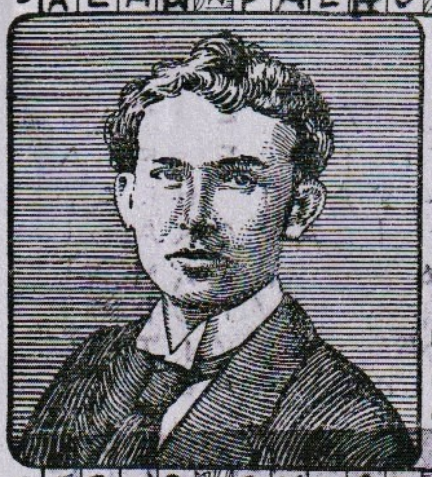

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35
A	B	A	S	N	I	K	J	E	W	Z	M	I	L	O	V	A	L	S	V	Ě	T	U	S	I	L	O	V	A	L	V	E	S	V	E	⊙
B	O	V	I	E	D	O		M	D	N	A	Z		Z	Y		S	T	E	N	A	T			V	C	E	L	A	R		N	A	M	K
C	T	A	B	D	R		T	I	B	E	T			N	D	K	P		O	B	Ě	H		Y	T		I	L	C	K		B	A	Z	I	T
D	A	L	A	N			P	A	L	A	C			P	R	O	R	O	K		A	T		P	O	U	T		M	X		K	O	Š	I	L	E
E	R													B	O	C	H	O	V		Š	K	O	L	N	I	C	I				B	A	L	E	T	R
F	A	H												P	O	T	V	R			H	R	D	I	N	A			M	A	N	E	T		R	Y
G	C	O	N											P	O	T	O	K			T	A	K	A		P	I	L	O	T		N	E	M	
H	O	S	E	K										K	O	K	O	N			N	A		K	A	N	I	N				L	E	S	Y	
I	V	T	L	A	C									K	O	L	A	C				K	O	L	E	K						L	E	Z	O	C
J	I	D	O	L	E	K																										R	E	V	A	N	Ž
K	T	O	V	I	T	E																										B	A	O	B	A	B
L	A	D	I	N	A									F	I	C	E	T							K	O	C	A	R			O	C	I	T	U
M	D	O	M	A										Y	A	C	E	K							U	L		N	E	L	I	T		A	L	O	D
N	I	M	E											D	A	R	E	K							K	L	I	H		K	O	V	A	L		A	R	U
O	V	U												D	I	V	A	K							T	E	I	H	R	Y		G	A	L	D	N	Y	J
P	K													L	A	T	R	O			P	R	I	S	N	O	S	T				L	I	T	E	S		E
Q	S	R	U	B			S	K	O	R	D			A	V	A	R	K	A		K	T		K	N	O	T		A	B		P	O	C	T	I	M
R	N	O	T	E	S		S	K	I	C	A			O	D	W	A		P	L	A	T		A	U		A	N	A	L		S	K	R	Z	E
S	O	B	L	E	K	Y		O	T	E	P	I		N	I		V	V	E	C	K	O			K	L	E	Ň	E	C		A	K	R	⊙	
T	P	O	E	S	I	I	O	V	Y	T	V	O	Ř	É	N	Í	Y	O	C	I	A	L	I	S	T	I	C	K	E	H	O	Ř	A	D	U	

JIŘÍ WOLKER